

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Ivstitia Et Ivre Libri Decem, Reuerendi P. F. Dominici
Soto, Segobiensis, Ord. Præd. Theologi præclariss.**

Soto, Domingo de

Venetiis, 1608

2 Nunquid pro spiritualibus actionibus dare, accipereque pecuniam sit
licitum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38878

ret pecunia emollire possit: ob id, ut supra dicebamus, quod non solum potest obesse, verum & prodesse. Quapropter largitio illa emptionis speciem exhiberet. Quod in alioqui te impediebat non reperitur. Et forsitan neque ab illo, qui te in possessionem missurus est, vexationem redimere licet: nam possessio aliquid est spirituale, quod tu mercari videris. Quævis de possessione non sit res adeo certa, ac de confirmatione. Circa hæc autem insurgit non subijciendum dubium. Vtrum ad cauendam iniquam electionem, quæ ecclesie nocua est, & perniciofa, liceat pecuniam offerre. Caietanus in illa nona quæstione primi quolibet assensere non formidat, in electione Pontificis maximi si liquido constiterit electionem in indignum inclinare, & ecclesie perniciem, licet oblatio pretio eiusmodi electione cauere: hoc non esset ecclesie vexationem redimere. Sed tamen ad eligendum, inquit, bonum, id non licet. Et quidè usque adeo in priorem sententiam partem arbitror consentiendum, ut etiam posteriorem crediderim esse temperandam. Enim verò tanta perniciosa est, & atrox ecclesie diuexatio, si non eligatur dignus, ac feligatur inipignus, quoniam inter hæc non est medium. Quocirca vbi duo essent tantum, inter quos nutaret electio, quorum vnus esset dignus, & alter indignus, ut liceret pretio indignum repellere, licet profectò electionem ad dignum inclinare: quia repulso vnus esset alterius electio. Arbitror enim, ut supra dicebam quòd licet huiusmodi spiritualia vendere omnino sit iniuriam malum, redimere tamen non usque adeo, quin exuema necessitas licitum id possit facere. Quapropter vbi multi essent digni, neuiquam liceret pretio ambire vnus electionem. Immo quamuis alij essent alijs digniores, non liceret id in fauorem dignissimi facere: quoniam vbi dignus operatur eligendus, non ingruit extrema necessitas eligendi alium, quæ sola huiusmodi largitionibus simoniam abstergit. Ad sexum denique respondendo reprehendit D. Th. quosdam, qui pro matrimonio affirmant licere pecuniam recipere, ac si non esset sacramentum, gratia collatum. Et fuit opinio Bernardi in apparatu, super capitulo. Cum in ecclesie de simonia vbi ait quòd quamquam pro be-

medicionibus nubentium pecuniam recipere non liceat, tamen pro matrimonio non est illicitum: eo quòd est sacramentum sit gratia tamen non confert. In cuius opinionis suspensionem venit apud quosdam magister sententiarum: propterea quòd in quarto dist. 26. non explicat idem sacramentum aliter quam in remedium ex institutum. Sed neque Durandus super eandem dist. eidem opinioni conuenere est veritas. Est tamen ferè plus quàm falsus: ut in ibi Doct. ferè concludunt. Dotalis ergo pecunia vxoris pro matrimonio confertur, non quatenus sacramentum est, instrumentalisque adeo gratia causa: sed quatenus est officii natura, cuius utique onera sine sumptibus fieri nequeunt.

Magister sententiarum. Durand.

ARTICVLVS II.

Vtsum pro spiritualibus actionibus dare, accipereque pecuniam sit licitum.

Consequenter de alio spiritualium ordine arguitur: nempe quod pro actionibus spiritualibus fas sit pecuniam tum dare, tum etiam accipere. Vnus enim propheta est actus spiritualis, pro quo tamè quondam aliquid offeratur: ut 1. Reg. 9. de Saule legitur: & 3. Reg. 13. de Iosia: ergo non est illicitum. Secundo: Oratio, prædicatio, atque adeò diuina laudes, actiones sunt inter spirituales præcipue: sed ad impetrandum orationis suffragia licet numerum beneuolentia viros iustos, præsertim egenos conciliare: iuxta illud Luc. 16. facite vobis amicos de mammona iniquitatis. Mox, & verbi ministris: puta prædicatoribus spiritualia seminantibus, temporalia, secundum Apostoli consiliu, ut in 1. ad Cor. 9. debentur. Deinde & diuinas celebrantibus laudes, & psalmos, & ecclesiastico ritu processiones, & mortuorum exequias, aliæque id genus facientibus sua quoque stipendia decernuntur: & nonnunquam annui redditus: nulla ergo iniquitas est, pro eiusmodi spiritualibus actionibus stata percipere præmia. Tertiò: Scientia est res quedam spiritualis, cù sit ad docendum facultas, sicuti prælati potest ad corripiendum, suumque dispensandi munus: tamen pro vsu scientie mercedem suscipere, nihil habet absurdum: licet enim & Doctori, & Aduocato, & Medico.

Primum arg.

Secundum.

Tertium.

dico suas pretio locare, & vendere operas ergo pariter prelatius pro sua spirituali functione recipere potest pretium. Quartò: denique arguitur. Religio status est spiritualis perfectionis: & tamen solent in monasterijs, præsertim sanctimonialium, non aliter ad religionem ut gestus admitti, quam si dotes secum afferant: ergo licitum est pro huiusmodi actib. rem aliquã, tum tribuere, tum etiam accipere. Cõtrariùs autem exat canon. Cõcilij Tolera-
Quartù vndecimi r. q. r. cuius incitum est: Quid inuisibilis gratia consolationi tribuitur nunquam quãstibus, vel quibuslibet præmijs vendendi debet: dicente Domino: Quod gratis accepistis, gratis date. hæc autem spiritualia, quæ recensita sunt, per inuisibilem gratiam tribuuntur: ergo nefas est pretio illa dispensare.

Post sacramenta quibus gratia gratum faciens confertur aliu spiritualis gratum obtinent, ut supra diximus, actiones illæ quæ ad gratias gratis data spectant: quæ videlicet, vel ex eadem gratificante gratia procedunt, vel ad illam adipiscendam animum præparant. De quib. id eisdem duabus conclusionibus, quibus de sacramentis respondetur. Prior est: Non modo licet, verum necessarium est eos, qui huiusmodi actionibus spiritualia charismata administrant, à populo sustentari. Hæc iam supra satis superque demonstrata est. tum naturali ratione, tum etiam & Paulino testimonio 1. ad Corint. 9. ubi ait: Quis militat suis stipendijs vnquam, & de lacte gregis non manducat? Posterior: Vendere, aut emere id, quod in huiusmodi acibus spirituale est, sacrilegium simoniacum existit. Hoc palam est: neq; alia post superiorum intelligentiam probatione indiget. In his ergo ait D. Th. primum omnium cauendum esse, ne intentio emptionis, aut venditionis spiritualium animam occupet: cuius tunc maxime iudicium prodiret si vsque adeo exigeretur præmium, ut offerre nolentibus spiritualia ipsa munera subtraherentur, quæ exhibenda essent. At vero postquam gratis prius exhibentur, licet, inquit, possunt statuta, consuetaque oblationes à nolentibus, & valentibus soluere auctoritate superioris exigi. Circa conclusiones istas aliquantulo maior selet offert dubitandi ratio: an pro laboribus huiusmodi mueri-

Prima conclusio.

Paulus.

Postrema conclusio.

Dubiu graue. Rõ dubitandi.

bus annexis liceat aliquid pretij recipere, quam pro administrationibus sacramentum: nam in istis videntur labores, & opera quodammodo esse distincta ab spiritualibus: utpote cantare, siue vocibus, siue organis, aut aliis instrumentis: ite processionaliter ad deducendum funus, aliasq; illic celebrare exequias, quæ simpliciter ad sepulturam non sunt necessariae. Item studere ad prædicandum, ad consulendum, ad visitandum subditos, cognoscendosq; eorum causas: qui quidem omnes labores videntur posse mercede locari. Quapropter auctores offendas complures concedentes pro eiusmodi laboribus posse pretium recipi quantum ex natura rei: nisi quia exteriùs præ se ferunt effigiem mali. At tamen opinio hæc non est satis circumspecta. Nam pacta in istis non sunt solum mala: quia ab ecclesia prohibita: sed quia sunt ex natura sua mala, ideo prohibita. Igitur primum omnium supposita illa tri-
 fida distinctione superiori quæ inter pretium spirituum, quod nunquam licet, subitationemque sacerdotum, & operarum mercedem posita est: notandum restat discrimen inter administrationem sacramentorum, & alias spirituales actiones: nẽpẽ quod in sacramentali functione nequaquam carere posse specie simonia, alia soluenda iura & oblationes instituere præter decimas, vel illos redditus, qui ad sustentationem instituti sunt: pro aliis vero actionibus secundij ordinis solent alia iustis, mercedis formam habentia: ut pro exequiis mortuorum, pro cantoribus, qui et pro prædicatoribus pro processionalibusque id genus aliis. Et ratio discrimina est: quod eiusmodi actiones non sunt tam necessario annexæ spiritualibus, haud mirata funeris pompa ad sepulturam est necessaria: neque cantores musici ad rem celebrandam diuinam. In huiusmodi ergo actionibus, quibus misceri a solet temporale quidpiam, discerniculo opus est. Nam quando temporale illud non est ad spirituale necessarium, nulla interuenit simonia species, si pro mercede ex pacto fiat. Quare cantores & organorum musici abique scrupulo possunt suas locare operas. Est enim officium illud spiritualibus accessorium. Atque huic membro Cajetan. & nonnulli alij adiungunt aduocatum, doctorumque operas de quibus
 tamca

Soto
de Iure
Legibus
DIT
13

hæc illi nos in solutione tertij. Quando vero id quod principaliter queritur, est spirituale, nõ licet pro illo quidquam, mercedis loco percipere: vt pro psalmis ipsis diuinis, pro necessarijs orationibus, & pro mortuorum necessarijs exequiis. Sed tamẽ hæc ad medendum ignorantium consciẽtiis, ad normam conclusionum supra positarum expendenda sunt. Diximus enim secundum D. Thom. quod oblationes di-
 ctis actionibus constitutas, non licet eo rigore exigere, vt non solventibus spiritualia subtrahantur, quæ exhibenda sunt. Exẽpli gratia: si Plebanus nolle mortuum sepelire, nisi iura sibi consueta prius penderentur: quia sepultura necessaria est scandalum daret, speciemque simoniæ præ se ferret. Si autem illi qui funus curant, volunt cum magna pompa suum humare mortuum, non tenetur pastor gratis illud exequi: & ideo licitè potest consueta iura exigere. Sed tamen quia & hæc ordinem etiam spiritualium suo modo attingunt, cauendum est scandalum, saltem antequam officium sepulture officium persoluatur, vt hic admonet D. Thom. Hic autem admonendum meritò duximus, quam sint scandalosa, ac sacrilega extorsiones clericorum aduersus monachorum iura, Christianorũque libertatem. Reperies enim dioceses vbi clerici nolunt eum qui in monasterio sepulchrum optauit, cum pompa illuc ducere: adeo vt nonnunquam neque crucem importent, neque psalmos canere velint, quod profectò religio Christiana abhorret. Nam cum vnicuique liberum sit sepulchrum pro sua deuotione vbi maluerit eligere, non sunt defunctorum voluptates per illas extensiones cohibenda. Postremum hic dubium restat triuiale de canonicis, atque alijs clericis qui ad horas canonicas in ecclesiam non nisi stipendij gratia conuertunt, vtrum simoniæ vitium cõtra hanc. Ad hoc D. Thom. quoli. 8. quæst. sexta, seu art. 11. respondet: quod si stipendium sit finis intentionis celebrandi diuinum officium, simonia committitur: quoniam tunc stipendium habet rationẽ pretij, quo non est licitum vendere reos spirituales, quale est diuinum officium. Si autẽ principalis intentio nõ sit nisi diuinus cultus, temporalis vero fructus sit accessorius, tãquam ad sustentationem necessarius non est simonia. Hæc autẽ solutio nisi sanè in-

telligatur, scrupulis punget humanas conscientias. Videtur. n. hic D. Tho. vt simonia eos condemnare quotquot ad ecclesiã ire pergunt, intuitu nummulariæ distributionis, alias nequaquam iuri, quod profectò durum est creditu. Item, vt supra de receptione puellarum ad velum moniale arguebamus, necessitas rei familiaris impertinens est, vt quod aliqui simonia non esset, eodẽ notetur vitio. Nã simonia in hoc profus consistit, vt spirituale vendatur, siue a paupere, siue a diuite. Quare idem propositum quod locupletem faceret simonia cum, faceret & inopem, quod excusaret locupletem, saltẽ a simonia: quidquid sit de avaritia. Resolutio ergo est, quod ire ad ecclesiam tempore: quo clericus alias non tenetur, tantum distributionum causa: ita vt alias non iret, non est vera simonia, nisi intendet pro re spirituali pretium recipere modo supra exposito. Peccaret ille clericus nihilominus grauiter contra suum ordinem, & institutionem qui nunquam vel raro ecclesiam viseret nisi illa de causa, & qui in genere non haberet præcipuum propositum frequentandi ecclesiam propter diuinum cultum, cuius solius gratia præbendarum iura instituta sunt. Imò verò qui cultum ad temporalem mercedem tanquam ad finem referret, peruersam, sacrilegamque haberet intentionem contra legitimum reum ordinem, qui est, vt beneficium sit propter officium.

Ad primũ igitur responderetur, quod quædam modum nos pro rebus sacris, ita prius solebant bonis. Prophetis spontanea munera offerre, vt Hierony. super Micheã adnotauit: sicut & de Damiano eius tradit historia. qui pro dono sanitatis vltro nea munuscula penè iannitus accepit. Petere autẽ nefas est: vt patet de Giezi quem Eliseus de postulato à Naaman pretio pro dono sanitatis acriter obiurgauit. Secundum argumentum triforme erat. Ad cuius primum membrũ de elemosinis quæ pauperibus pro eorũ suffragijs preceationumque subsidijs erogantur. Respondetur non esse licitas in pretium eiusmodi subsidij: quod re vera spirituale est: sed donantur in ipsorum pauperum alimoniam. Vtrum vero tertio modo quali pro localis operis ad orandum liceat de mercede pacisci alijs. forsã haesitaret. quandoquidẽ cantoribus musicis id liceat. At vero hoc affirmare nõ auderem. Est. n. discrimen.

Clerico rã sacrilega extorsiones.

Postremũ dubium.

Solutio auctoris

Ad primũ arg.

discriminis multum. Quoniam musica (vt diximus) non est ad sacrorum celebrationem necessaria. In oratione vero non distinguuntur labor & opera ab ipso spirituali munere. Immo labor est ipsissimum spirituale officium. De predicationibus autem in dubium euocari non debet vtrum possint pretium pro functione ipsa recipere: esset enim aperta simonia: vt de oratione modo dicebamus. Neque est simile de scientia, qua vendi potest: nam in scientia etiam Theologiae humanitus acquisita, non aestimatur nisi merum subsidium temporale: puta intellectum dirigere, instituire, & illustrare. Munus autem predicationis est non solum intellectum illuminare, sed id facere secundum donum Spiritus sancti, atque ad eod secundum eius gratiam expurgare corda, animosque sursum prouehere, diuinoque amore consolidare, & perficere. De quibus ideò doctorib. intelligitur verbum illud apostolicum ad Ephes. 4. Et ipse dedit quosdam Apostolos, alios pastores & doctores, ad consummationem sanctorum in opus ministerij, in aedificationem corporis Christi. Et ad Rom. 10. Quomodo predicabunt nisi mittantur? Itaque ex duplici capite nequit predicationis functione pretio vendi scilicet & quia spiritualis res est, & quia diuina delegatio: quod ideo officium illorum spiritualium numero comprehenditur, de quibus ait Christus. Gratis accepistis, gratis date. Vnde gloss. super illud Tim. 5. Qui bene psumt presbyteri, &c. Necessitas est accipere vnde viuunt, charitatis est praebere, non tamen venale est euangelium vt pro his praedicitur. Quocirca vt de oratione nuperrime dicebam, non potest concionator laborem ipsum predicandi & operam quam in sumit proferendo verbum mercede locare: quoniam labor ipse res spiritualis est. Solum ergo potest honestam sustentationem recipere, & pro victu qui ad laborem studij sustentandum necessarius est & pro librorum sumptu. Neque vero simoniacam labem contrahit si quando predicatio non est prorsus necessaria, maualt verbum seminare vbi melius sustentetur: Imò & si illic concionari reuult vbi victum sibi non sperat: suppeditandum, culpam non committit. Est tamen semper cauendum scandalum, idque potissimum monachis. Tertium demum mebrum erat de laudibus diuinorum officiorum, tã

pro viuis quam pro defunctis: de quo satis dictum est. Pretium namque nunquam est licitum, sed sustentationis stipendiarumque alia praeterea iura (vt explicimus) quasi mercedem operatum, qua non sunt omnino necessaria, sed ad pompam pertinent. Sed & verbum nihilominus D. Thom. notandum est. qd non licet pactum facere, neque mentem habere recipiendi pretium emptionis. Vnde illicita esset, inquit negotiorum illa lex, qd processio in funere nullatenus sine certo pretio fieret, quippe qua via pracluderetur ne gratis eiusmodi pompa fieret. Atque adeo speciem habet exactio- nis, quod quidem, vt diximus, multo esset absurdus in celebratione Missarum. Non tamen habet eandem absurditatem affirmatoria, conditionalisue lex. Vt si quis talem obtulerit elemosinam, talem ei pompa, qua non est necessaria exhibetur. Haberet quippe eiusmodi lex speciem gratuita retributionis. Ad tertium argumentum, quia praetorum hierarchias functiones cum doctorum scientia, & aduocatorum consilij conferbat, per distinctionem responderetur, quandoquidem diuersa est ratio. Aristoteles namque ceterique ecclesiastici pfecti virtute potestatis sibi commissi, ratione stipendij ad ipsorum sustentationem constituti, obligantur suas administrare prouincias. Quocirca qui pro vlu eiusdem potestatis aliquid vltra recipere, non tam pro operis, quas gratis debent, id intelligitur suscipere quam vendere vsum spiritualis gratiae. Vnde colligit D. Tho. p nulla dispensatione licitum esse esse quippiam accipere, neque pro hoc qd dices suas committant, neq; pro correctione, aut pro eo, qd non corrigant. Nomine autem dispensationis, non solum legis relaxationem intelligas, vt vulgò verbum sonat, sed oem cuius spirituales administrationem. Presum ergo recipere vt cum aliquo subdito dispensetur, in lege manifestari simonia est: nã pro causa dispensare, ad spirituales gubernationem attinet: quae per gratiam fit Spiritus sancti. Est enim pastoris officium, de quibus ait Paul. Alios autem constituit pastores, & ideo gratis fieri debet, sicuti correctio, & eruditio. Si autem absque causa fit, iniqua est, atque eo longè deterior, quòd pretio venditur. Neque veto vilius est pastorum tam mentis in opus, a minime vsque ad maximũ, qui hoc non intelligat. Sed

Prædicationis
functio
ex duplici
capite
nequit pro
victu vendi.

Soto
de Iustitia
Legibus
DIE
13

Sed exactioes illas que in dispensationibus sunt, nescio quo alio furo incruentant. Appellat enim compositiones, & quasi commutationes legis: ut qui à legis vel voti onere excipitur, alterum subeat ipsi videant. At verò pretio cum subito pacisci vel non corripatur, magis esset nefandum facinus, puta cum licentia illi fieret impunè delinquendi. Addit autem D. Tho. licere prelati dum subditos visitant, statas procuraciones percipere: non quidem tanquàm correctionis pretio, quæ proculdubio spiritalis res est sed quasi debitum stipendiū.

In quo quidem verbo duo ipse mihi obferuo. Prus, quod re vera visitationum stipendia ob id censentur licita, quod prelati stipendia per se ipsos visitare deberent greges suos, sic licet ut vulum pecoris agnoscere possent, & votè peccati adiuuare secundum verbum Christi: Ego sum pastor bonus, & cognosco oves meas, & cognoscunt me meæ: nam alios mittelati per re, qui dum axat mercedem corradant, nul seipos la me, cede digoum Posterior, quod hic visitant obseruauit, est quod cum eumodi stipendia sustentationis gratia fuerint conde non stituta, illic præcisè videntur purissima con habent scientia exigi posse, vbi episcopatus non cōgruā sint nimium pingues. nam vbi decime a sustenta bundant, profectio non est vique adeo rationem. Ad secundum membrum argumen tum, quod ad scientiam pertinebat, bimem bri D. Thom. responsum reddidit. Qui enim inquit officium non suscipit ratione cuius sibi incumbat alios docere, licet potest pre tium suæ doctrinæ percipere, non quasi ve ritatem aut scientiam vendens, sed quasi operas suas locans. Cui autem ex officio il lud incumberet, si aliquid pretij recipere, intelligeretur, inquit, veritatem ven dere: & ideo grauiter peccaret. Locus hic D. Tho. contra nos stare cupiam forsitan vi debuit qui questione precedenti, contra quam multo cententi monstrare nitēbamur licet posse scientias, artesq; acquisitas pre tio doceri. At si quidem non licere ei reci pere pretium pro veritate aut scientia, sed quasi operas suas locans. At verò potius nobis fauet tantum abest, vt sit contrarius.

In primis enim veritas doctrinam non omnino censet spirituale, aliis neque ope ras locare licet: vt de sacramentis, & præ dicationibus: & orationibus dictum est, sed tantum sustentationem recipere. Et tamen doctor etiam diuissimo licet ope

ras ad iustum locare. At qui vbi scientia est excellentiori: & qui docet, peritior & lucra lentior, carius eandem aestimare. Item est pro veritate dicenda nihil perij liceat recipere (vt lib. 5. q. 8. de teste diximus) eo quod cum mentiri nefas sit, nemini licet nisi verum fieri aut docere. Tamen pro eadem veritate ex suis principijs eruenda, ac subinde differenda, elucidanda, prælegan daque & releganda, non dubium quin liceat pretium recipere. Quinetiam (vt supra diximus) etiam si sine vilo labore id fieri posset, liceret illud vendere. Sicut si quis alium doceret scribere aut pingere: quia illud non est spirituale, de quo loquimur, scilicet quod gratis accepimus, vt gratis demus, sed tantum ratione subiecti. Imò verò neque Theologia sic est spiritua lis: quoniam est scripturatum fides donū si gratias datum, atque etiam scientia Apollolis ad prædicandum infusa, quam ideo vendere illis nefas fuisse: tamen illā quam in scholis discimus, humanitus acquirimus. Idem & de aduocatorum consilio censendum: vbi certe nihil spiritualitatis vitatur, etiam si diuissimo pretio illud perhibeat in causis agendis. Imò quamuis pauperibus pretium extorqueat, nullā committit simoniam, tamen præceptū misericordix violat. Secus de correctione fraterna & consilio ad leuandum ma iorem afflicti hominis: talis enim officia, porro quæ per se ad salutem animi referuntur spiritualia quidem sunt, & ideo gratis impendenda. Secundum item verbum D. Tho. scilicet quod qui ex officio docere tenetur, non potest pretium recipere. Hostien. super cap. Quia nonnullis de magist. eo vs que protendi, vt sentiat nemini qui publi co stipendio prælegit, fas esse peculiarem aliam mercedem exigere: hoc autem gratis dictum est. Nihil enim verat quominus qui non teneretur nisi vnam facere lectio nem, pro alia precium recipiat. Sed quod D. Tho. ait exemplo ipse protinus pandit secundum tenorem dicti cap. quia nonnullis nempe quod ubi ecclesia habet canonicatum aut certum stipendium decretum pro cathedra, ille qui illam regit, gratis docere obligetur pauperes. Neque tamen cotrafaciens ulla ideo simoniae labe denotatur sed, qui pro facultate quam facit doctori ad legendum præcium, exigit, à beneficii Ecclesiastico iubetur esse alienus. Ad

quar-

quartum argumentū de religionis ingre-
 su, tripartita est responsio. Primum. n. con-
 stitutum est, pro ingressu, hoc est pro
 professione, neutiquam fas esse pre-
 tiū aut exigere, aut offerre. Porro quod re-
 ligionis cultus res sit spiritualis, ad quam
 ideo praelatus volentes gratis gratenterq;
 recipere debet, vt pote quod illud sit insti-
 tutum beneficium diuinum. Tex. n. extāt
 in can. Quāpio. 1. q. 2. & in c. de regulatib.
 & c. quoniam, de simonia. in declarantes.
 Ita q; spiritualitas per quam in ingressu re-
 ligionis attenditur simonia, non est inde
 perpēdenda q; religiosi aliqui ex decimis
 viuunt & bonis ecclesiasticis: possunt. n. de
 cimarū titulis secularibus applicari, putā re-
 gibus aut ducibus ad propugnādam eccle-
 siam: prāterquā quod sunt religiosi nullis
 talibus fruētes decimis aut spiritualibus
 oblationib. Sed ratio spiritualitatis in hoc
 consistit, quod professio ipsa & religio in-
 stitutio Christi est, vt volentes eum sequi,
 gratis, admittatur. Secundum assertum est,
 quod vbi monasterium est tenue, nec ad
 tantum numerum nutriendum sufficiens,
 nulla est simonia aliquid pro victu & vesti-
 tu, recipere. Exemplum qualecunq; possu-
 mus in matrimonio ponere. Pro illo nam
 que quatenus est sacramentum nil potest
 vir ab vxore recipere: potest tū id admitte-
 re ad sustinenda eius onera. Ex hoc tertio
 fit consequens, neq; esse simoniā, si illa iter
 moniales libentius suscipiatur, quæ ex sua
 deuotione largas elemosinas monasterio
 fuerit elargita. Sicut & econuerso licitum
 monialibus temporalia impendendo bene-
 ficia, seculares ad deuotionem allicere,
 vt sanctimonialem habitum induant: ta-
 meti non possint pretium dare vt tale ca-
 pellant religionis institutum. Circa secun-
 dam conclusionē dubia exurgunt exigua;
 Primum vnum quando monasterium est
 locuples, vt possit personas quæ recipiun-
 tur alere simoniacum sit pretium exigere.
 Argu. Extāt enim à parte affirmatiua argumen-
 tum, quod cum non alia ratione eiusmodi
 exactio iusta sit quam propter monialiū
 alimentum, vbi illud aliunde suppetit, ap-
 paret pretium pro ingressu religionis exi-
 gi. Quod quidem argumentum Docto. fe-
 re canonici iuris, vt est videre apud Sylu.
 verbo simonia. §. 15. in eandem affirmati-
 uam sententiam cogit. Responderet nihil
 ominus, opulētiam monasterij nihil pror-

sus facere, vt quæ in paupere non erit si-
 monia, sit in diuite. Et ratio est patentissi-
 ma: nam simonia ex obiecto speciem sortit-
 ur: nempe quia spirituale venditur, puta
 professio ipsa & locus in religione. Si autē
 illud cauetur, & pecunia non nisi pro victu
 recipitur, etiam si monasterium illo subfi-
 dio nullatenus egeat, poterit quidem esse
 peccatum auaritiæ, non tamen simoniæ.
 Sed hoc tantum fatendum est, quod præ-
 mitur simonia: nam si victus est abundans
 præsumitur pecuniam recipi pro ingressu
 vt probè illic conuincit Syl. Quocirca mon-
 asteria ditissima, quæ pauperes recipere
 absque pretio ienuunt, eodemque ingenti
 profectio citra scandalum facere id non
 possunt: tunc maxime, quando videntur
 pecuniam recipere, non pro sustentatione
 sed alijs de causis: nempe quia puella non
 est tam bono sanguine orta, aut alia nota
 infamia aut deformitate. Hac enim pre-
 tio in conuentu aestimare, vix à simoniæ
 macula elui potest: atq; hoc demum, si con-
 uentus vt suam amplitudinem, & magni-
 centiam clariorem reddat, auctiora exi-
 gunt pretia.

QVÆSTIO VII.

DE SIMONIA IN SACERDO-
 tibus ac dignitatibus conquirendis.

S. Tho. 2. 2. quæst. 100. art. 4.

ARTICVLVS I.

*Virum pro sacerdotijs atque alijs præbendis
 qua spiritualibus sunt annexa licet
 pretium percipere.*

Quænam de rebus spiritua-
 libus pura sacramētū deq;
 alijs spiritualibus actionib.
 disputatum est, subsequi-
 tur vt rationē simoniæ cir-
 ca sacerdotalia, præbendasq; ac dignitates,
 quæ eisdem functionibus mancipantur, ex-
 aminemus. Apparet enim istorum mer-
 catum, nulla sordescet e simoniæ macula:
 quoniam si hæc emere aut vendere, simo-
 niacum esset, eo vel maxime quod sent
 spiritualibus actionibus coniuncta: sed hæc
 ratione nullam rem temporalium liceret
 vendere: quia cum omnia temporalia mundi
 fuerint

Primū
 dubiū.

Argu.

Solutio